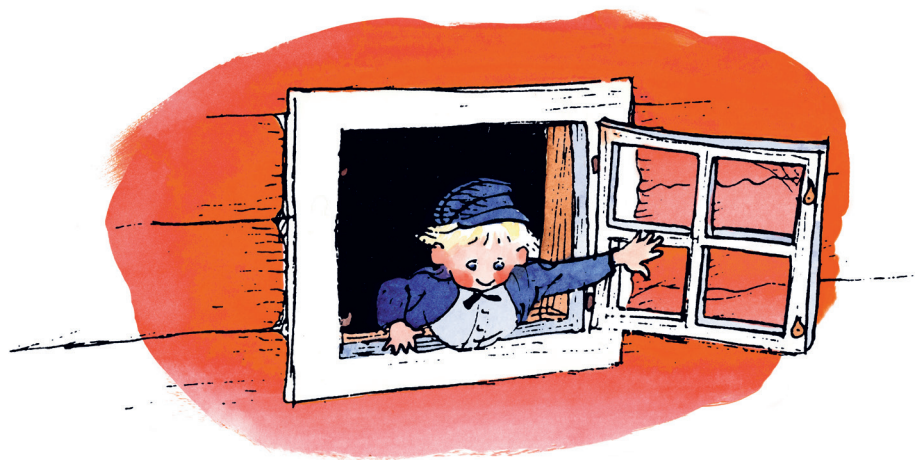

Astrida Lindgrēne • Bjerns Bergs

LENNEBERGAS EMĪLS

No zviedru valodas tulkojusi
MUDĪTE TREIMANE

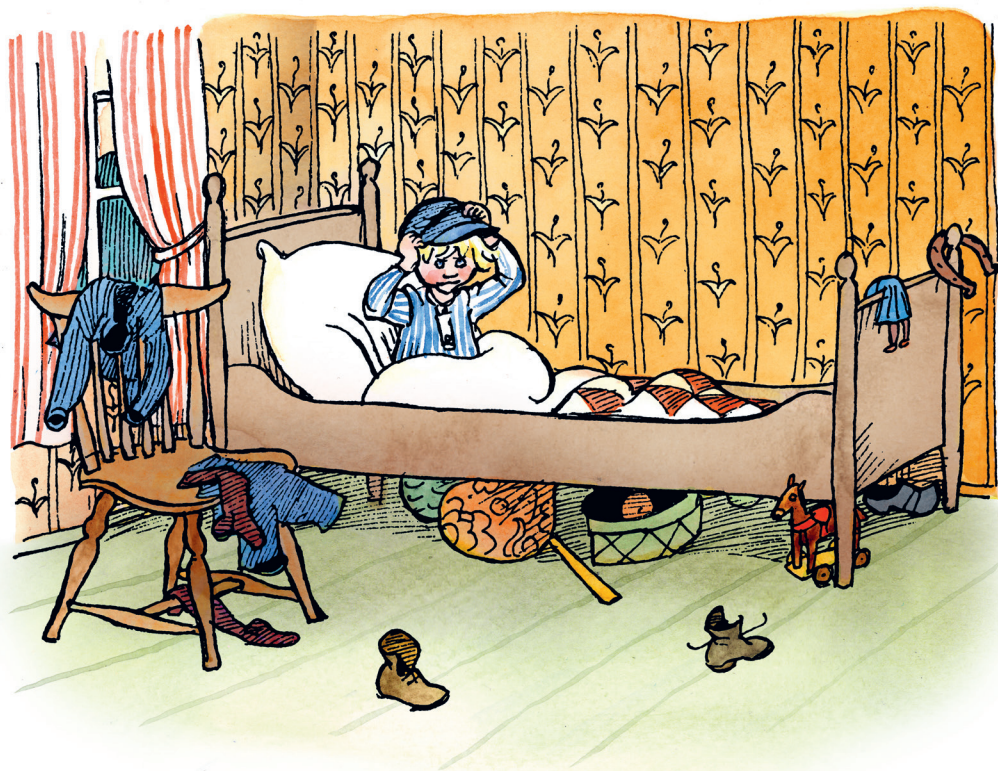

ZVAIGZNE ABC

Par Lennebergas Emīlu sauca zēnu, kas dzīvoja Lennebergā. Tas bija mazs, palaidnīgs un iecirtīgs bērns – ne jau tik paklausīgs kā tu. Lai gan viņš nūdien izskatījās gluži rātns. Protams, tais reizēs, kad nebrēca. Emīlam bija apaļas, zilās acis, apaļa seja, sārti ziedoši vaigi un gaiši, zīdaini mati. Tā kā viņš izskatījās tīri paklausīgs, tad varētu pat nodomāt, ka Emīls ir mazs eņģelis. Tikai to nu gan nedariet. Viņam bija pieci gadi, un spēcīgs viņš bija kā vēršēns, un dzīvoja viņš Kathultas sētā Lennebergas draudzē Smolandē. Un tā tad viņš runāja smolandiešu mēlē, šis mazais puisēns, – un tur nu viņš bija bez vainas. Smolandē jau tā runā. Kad Emīls gribēja dabūt savu cepuri, tad vis neteica, kā teiktu tu: “Es gribu savu naģeni.” Viņš sacīja tā: “Es gribu

savu nāģen!” Viņa “nāģene” bija diezgan neglīta cepurīte ar melnu nagu un zilu dibenu. Reiz tēvs to bija viņam pārvedis no pilsētas. Emīls ļoti priecājās par cepuri, un, kad viņam vakarā vajadzēja iet gulēt, viņš paziņoja: “Es gribu savu nāģen!” Viņa māte gan nedomāja, ka Emīlam būtu jāņem nāģene gultā līdzī, viņa gribēja nolikt to priekšnamā uz plaukta, bet tad Emīls laida vaļā tādu brēcieni, ka noskanēja visa Lenneberga: “Es gribu savu nāģen!”

Un Emīls gulēja ar naģeni galvā trīs nedēļas no vietas. Jā gan, tā tas bija, lai arī visai nepatīkami. Taču galvenais bija tas, ka Emīls allaž panāca savu; to nu viņš mācēja. Vispirms jau nekad nenotika tā, kā viņa māte vēlējās. Reiz Ziemsvētkos māte centās pierunāt Emīlu, lai viņš ēstu sutinātas pupas: dārzeņi taču esot ļoti veselīgi, – bet Emīls pateica nē.

– Vai tad tu *nekad* vairs neēdīsi dārzeņus? – viņa māte pajautāja.

– Ēdīšu, – Emīls atbildēja, – bet tikai *īstus* zaļumus, nevis sutinātas pupas.

Un tad viņš paklusām nolīda aiz Ziemsvētku egles un sāka grauzt kādu zariņu. Taču drīz vien mitējās, jo skujuas pārlietu durstīja muti.

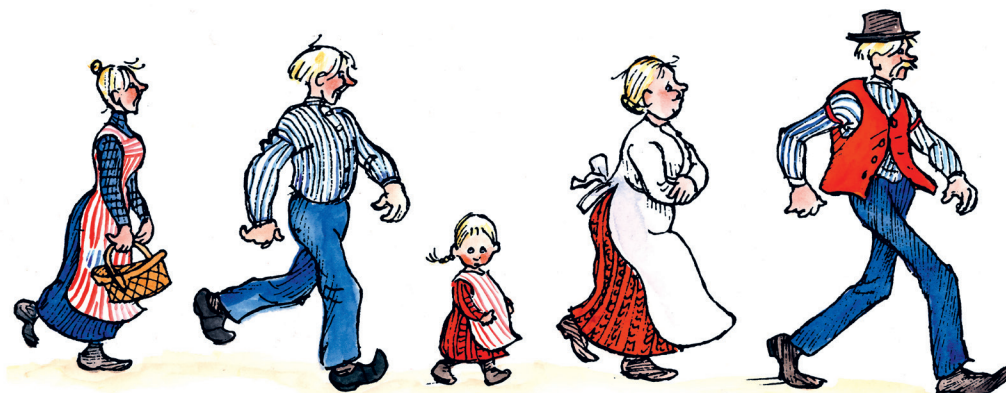
Šitik iecirtīgs bija Emīls. Viņš gribēja valdīt pār tēvu un māti, un visu Kathultu un gaužām labprāt būtu valdījis arī pār visu Lennebergu, taču Lennebergas iedzīvotāji ar to nebija mierā.

– Žēl Kathultas Svensonu, kuriem tik palaidnīgs
puišelis, – tie juta līdzīgi Emīla vecākiem. – Nekad no viņa
nekas neiznāks.

Jā, domāt jau viņi tā varēja, šie Lennebergas iedzīvo-
tāji! Tomēr viņi nebūtu vis tā sacījuši, ja zinājuši, kas no
Emīla iznāks. Ja būtu paredzējuši, ka viņš, izaudzis liels,
kļūs par komunālvaldes priekšsēdētāju. Tev laikam nav
ne jausmas, ko nozīmē būt par komunālvaldes priekšsē-
dētāju, bet tas ir kaut kas ļoti smalks, to es droši varu
apgalvot, un Emīls vēlāk arī kļuva par tādu vīru.

Taču tagad mēs pakavēsimies pie tiem notikumiem,
kuri atgadījās ar Emīlu, kad viņš vēl bija mazs un dzīvoja
Kathultas sētā, Lennebergas draudzē Smolandē, kopā ar
tēvu, ko sauca par Antonu Svensonu, un māti, ko sauca
par Almu Svensoni, un mazo māsiņu Īdu. Kathultā viņiem

bija arī kalps, kuru sauca par Alfrēdu, un kalpone Līna. Jo tolaik, kad Emīls bija mazs, Lennebergā, tāpat kā visur citur, bija kalpones un kalpi. Kalpi ara zemi, kopa zirgus un vēršus, veda sienu un stādīja kartupeļus, un kalpones slauca govīs, apkopa māju un dziedāja bērniem dziesmas.

Tagad tu pazīsti visus, kas dzīvoja Kathultā, – tēvu Antonu, māti Almu, mazo Īdu, Alfrēdu un Līnu. Viņiem bija arī divi zirgi, pāris vēršu, astoņas govīs, trīs sivēni, desmit aitas, piecpadsmit vistas, gailis, kaķis un suns. Un tad pats Emīls.

